

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z zażalenia D. D.
na zarządzenie i wnioski o uzupełnienie zarządzenia Sądu Najwyższego
z dnia 16 maja 2006 r., sygn. akt III SO 10/06,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 lipca 2006 r.,

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Zarządzeniem z dnia 16 maja 2006 r., III SO 10/06, Sąd Najwyższy zarządził
- w oparciu o art. 130 § 5 w związku z art. 87¹ k.p.c. – zwrot zażalenia D. D. na
zarządzenie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2006 r., III SPP 17/06, zwracające
skargę na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego we W.

W uzasadnieniu stwierdzono, z powołaniem się na uchwałę składu siedmiu
sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2004 r., III SPP 42/04 (OSNP 2005
nr 5, poz. 71), że do skargi na przewlekłość postępowania uregulowanej w ustawie
z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania
sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz.
1843), rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy w sprawie cywilnej, stosuje się
przymus adwokacko-radcowski. Skoro zażalenie zostało złożone bez zachowania
przymusu adwokacko-radcowskiego, nie może wywołać żadnych skutków, jakie
ustawa wiąże z jego wniesieniem (art. 130 § 2 zdanie drugie k.p.c.). W
uzasadnieniu tego zarządzenia zwrócono nadto uwagę, że Sąd Najwyższy nie miał

także procesowych możliwości przekazania zawartego w nim wniosku „o ustanowienie radcy prawnego” do sądu właściwego, co oznacza, że taki wniosek strona powinna sama skierować według zasad określonych w art. 117 k.p.c.

Na powyższe zarządzenie wniósł kolejne zażalenie D. D., dochodząc jego uchylenia i „przekazania sprawy skargi na przewlekłość postępowania - do rozpoznania w pierwszej instancji – Sądowi Najwyższemu”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie jako oczywiście niedopuszczalne podlega odrzuceniu.

W myśl art. 393¹⁸ § 1 i 2 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające kasację, zaś w sprawach, w których przysługuje kasacja, także na postanowienia sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, poza postanowieniami, o których mowa w art. 392 k.p.c., a także postanowieniami wydanymi w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Z niewątpliwego brzmienia tego przepisu wynika, że środek ten nie przysługuje od orzeczenia Sądu Najwyższego, bowiem nie jest on sądem drugiej instancji. Dotyczy to również – co oczywiste – zarządzenia Sądu Najwyższego w przedmiocie zwrotu zażalenia.

Te oczywiste uregulowania wskazują więc, że wniesione w sprawie zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego jest niedopuszczalne i stąd podlega odrzuceniu.